

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-4 У 1659/17
Дана 24.03.2017. године
Београд

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Василијевић и Вере Маринковић, чланова већа, са судским саветником Мирјаном Савић, као записничарем, решавајући по тужби тужиоца А.А. Из ..., ..., против туженог ЈП “СРБИЈАШУМЕ” Шумско газдинство “Шумарство” Рашка, у предмету радног спора, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.03.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Управни суд се оглашава **СТВАРНО НЕНАДЛЕЖНИМ** за одлучивање у овој правној ствари и предмет **УСТУПА** Основном суду у Новом Пазару, као стварно и месно надлежном.

Образложење

Тужилац је поднео тужбу овом суду дана 06.02.2017. године, ради поништаја решења ЈП “СРБИЈАШУМЕ”, Шумско газдинство “Шумарство” Рашка, број ... од 25.10.2016. године, којим је тужиоцу, запосленом у ЈП “СРБИЈАШУМЕ” са п.о. Београд, Шумском газдинству “Шумарство” Рашка, Шумска управа Тутин, на радном месту - чувар шума, по уговору о раду број ... од 15.12.2015. године, отказан уговор о раду, јер је правноснажно осуђен за кривично дело у вези са радом, на казну затвора у трајању од 1 године и одлучено је да му радни однос престаје 29.09.2016. године, а да је решење коначно. У тужби је тужилац навео разлоге због којих сматра да је оспорено решење донето на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, па је предложио да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање.

У поступку претходног испитивања тужбе, Управни суд је нашао да акт који се тужбом оспорава не представља акт о чијој законитости се одлучује у управном спору. Наиме, у поступку испитивања поднете тужбе, пазећи по службеној дужности на своју стварну надлежност сагласно одредбама члана 15., 17. и чл. 60. Закона о парничном поступку (“Службени гласник Републике Србије”, бр. 72/11, 49/13), а чије одредбе се сходно примењују у управном спору на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима (“Службени гласник Републике Србије”, број 111/09), Управни суд је нашао да није стварно надлежан за поступање у овој правној ствари.

Одредбом члана 3. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије“, број 111/09) је прописано да суд у управном спору одлучује о законитости коначних управних аката, осим оних у погледу којих је предвиђена другачија судска заштита (став 1) и о законитости других коначних појединачних аката када је то законом предвиђено (став 3). У члану 4. истог закона је прописано да управни акт, у смислу овог закона, јесте појединачни правни акт којим надлежни орган, непосредном применом прописа, решава о одређеном праву или обавези физичког или правног лица, односно друге странке у управној ствари.

Одредбом члана 5. истог закона прописано је, да је управна ствар, у смислу овог закона, појединачна неспорна ситуација од јавног интереса у којој непосредно из правних прописа произилази потреба да се будуће понашање странке ауторитативно правно одреди.

Одредбом члана 22. став 3. Закона о уређењу судова (“Службени гласник Републике Србије”, бр. 116/08, ...108/16) је прописано да основни суд у првом степену суди у стамбеним споровима; споровима поводом заснивања, постојања и престанка радног односа; о правима, обавезама и одговорностима из радног односа; о накнади штете коју запослени претрпи на раду или у вези са радом; споровима поводом задовољавања стамбених потреба на основу рада.

Одредбом члана 29. Закона о уређењу судова, прописано је да Управни суд суди у управним споровима и врши друге послове одређене законом.

Одредбом члана 3. став 1. тачка 39. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава (“Службени гласник Републике Србије”, број 116/08), који закон је важио у време подношења тужбе, било је прописано да је Основни суд у Новом Пазару месно надлежан за територије општина Сјеница и Тутин и за град Нови Пазар.

Чланом 175. ставом 1. тачка 4) Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...75/14) прописано је да радни однос престаје и :4) отказом уговора о раду од стране послодавца или запосленог.

Чланом 195. Закона о раду, прописано је да се против решења којим је повређено право запосленог или кад је запослени сазнао за повреду права, запослени, односно представник синдиката чији је запослени члан ако га запослени овласти, може да покрене спор пред надлежним судом. (став 1.) Рок за покретање спора јесте 60 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права (став 2.).

Како се у овој правној ствари не ради о спору о законитости управног акта, нити коначног појединачног акта из члана 3. и 4. Закона о управним споровима, већ се ради о радно-правном спору поводом престанка радног односа, Управни суд је имајући у виду цитиране законске одредбе, оценио да није стварно надлежан за одлучивање у овој правној ствари, већ да је стварно и месно надлежан Основни суд у Новом Пазару на основу члана 3. тачка 39. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштва (“Службени гласник РС број 101/13).

Са свих наведених разлога, Управни суд је одлучио као у диспозитиву овог решења, применом одредаба чл. 15., 17. и 60. Закона о парничном поступку, који се закон у управном спору сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 24.03.2017. године, I-4 У 1659/17

Записничар
Мирјана Савић,с.р.

Председник већа- судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ